

New York Timesi bestsellerite autor

Jennifer McMahon

Diade

Romaan

Originaali tiitel:
Jennifer McMahon
The Night Sister
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud.
Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud
reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või
milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandus. Tegelased, sündmused ja dialoogid on autori
kujutlusvõime vili ning neid ei saa tõlgendada tõelistena. Igasugune
sarnasus tegelike sündmuste ja elus olevate või surnud isikutega on täiesti
juhuslik.

Tõlkinud Tatjana Peetersoo
Toimetanud Helen Laansoo
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2015 by Jennifer McMahon
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

E12346618
ISBN 978-9949-82-341-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Kunagi ammu püüdsin veenda oma nooremat venda,
et mõnel ööl, kui ta magab, muutun mina koletiseks.*

See on sulle, Tom.

2013

Amy

Amy süda klopib ja nahk on higist libe.

Keskendu, ütleb ta endale.

Ära mõtle sellest seal tornis.

Amy teab, et kui ta mõtleb sellest liiga pingsalt, ei suuda ta teha seda, mida on vaja teha.

Ta vaatab fotot, vana mustvalget pilti, mida on alles hoidnud kõik need aastad peidetuna voodi kõrvale öökapisahklisse. Seda on nii palju käes hoitud, et see on pragunenud ja pleekinud, üks nurk ära rebitud.

Amy ema Rose ja tädi Sylvie on sellel pildil noored tüdrukud; neil on seljas kaharad suvekleidid ja nad seisavad suure plakati ees, kus seisab: Maailmakuulus Londoni Kanatsirkus. Kummalgi tüdrukul on kaenlas mureliku ilmega kana, aga sellega nende sarnasus lõppebki. Amy ema väsinud silmadest allpool võbeleb hädine naeratus, tema juuksed on tumedad ja kammimata; Sylvie kiirgab üleni – tema on see, kes kavatseb suureks kasvades Hollywoodi minna. Blondid juuksed on filmitähele omaselt täiuslikud, silmad säravad.

Keegi on tagaküljele kribinud kuupäeva: juuni 1955. Kui Amy ainult saaks ajas tagasi minna, nende kahe tüdrukuga rääkida, neid tuleviku eest hoiatada. Neid hoiatada, et ühel päeval viib kõik selle hetkeni: Amy on üksinda ja ainsagi valikuvõimaluseta, valmis kohe midagi hirmsat tegema.

Ta hammustab huulde ja mõtleb, mida inimesed temast rääkima hakkavad, kui ta kord läinud on.

Et ta oli sisimas katkine naine, kelle kruvid logisid. (Kas tegelikult pole mitte kõik naised sellised? Nagu väikesed ootavad viitsütikuga pommid? Eriti temasugused naised, kes hoiavad hinge sees toiduabist iga kuu saadavate kastide toel ning rõivastavad oma lapsed nürustesse pruugitud rõivastesse, mis pole kunagi päris parajad.)

Mis viltu läks? sosistavad nad üksteisele, silitades õrnalt artišokke ja avokaadosid toidupoe köögiviljaosakonnas.

Mis koletis ta küll oli? võivad nad küsida pärast paari klaasi veini, istudes korralikes elutubades või olles kogunenud raamatuklubisse.

Kuid need inimesed ei tea päris koletistest midagi. Nad ei pea kunagi tegema selliseid valikuid nagu Amy.

Päevavalguslambid köögis sumisevad ja vilguvad. Amy tõmbab sügavalt hinge ja vaatab köögiaknast välja. Teisel pool kruusast sissesõiduteed, kahe sisselangenud viltuste katustega varemeis motellihoone taga, on torn ebakindlalt kaldu vajunud. Vanaisa ehitas selle tsemendist ja kividest kõik need aastad tagasi kingituseks Amy vanaemale Charlotte'ile. Vanaema isiklikuks Londoni Toweriks.

Amy mõtleb, nagu ta tihti teeb, sellest ammuhest suvest, kui ta oli kaksteist. Piperist ja Margot'ist ja päevast, mil nad leidsid kohvri; kuidas pärast seda polnud miski enam endine.

Kus on Piper praegu? Kuskil seal Californias, ümbritsetud palmipuudest ja glamuursetest inimestest, elamas elu, mida Amy ei suuda isegi kujutleda. Äkitselt igatseb Amy temaga rääkida, talle üles tunnistada ja andestust paluda, öelda: „Kas sa ei näe, et ma pean seda tegema?“

Ta mõtleb, et Piper ja Margot võiksid aru saada, kui ta saaks neile kogu loo ära rääkida, alustades kohvrast ja sealt edasi.

Aga kõige rohkem tahab ta, et ta suudaks leida viisi neid hoia-tada.

Ta heidab pilgu vanale fotole käes, võtab köögikapi sahtlist musta markeri ning kirjutab kiirustades pildi alumisse serva sõnumi, üle

kanade ja mustriliste suvekleitide. Siis pistab ta foto taskusse ja läheb akna juurde.

Kell ahjul näitab 12.15 öösel.

Torni juures vaarub lahtisest ukseavast välja üks vari.

Amy aeg on otsa saanud.

Ta läheb koridori, lükkab eesuksele riivi ette (tegelikult tobe – lukus uksest pole mingit kasu), peatub siis seinakapi juures ja haarab vanaisa vana Winchesteri. Püss käes, ronib ta üles trepist, mida mööda on roninud kogu oma elu. Ta arvab kuulvat, kuidas noor Piper ja Margot talle järgnevad, sosistades, hoiatades, temaga rääkides – nagu nad tegid kõik need aastad tagasi –, et ta kõik selle ära unustaks, et pole olemas mingit tuba number kaksikümmend üheksa.

Amy astub aeglaselt igale astmele, soovides mitte jooksmata hakata, rahulikult jääda ja perekonda mitte üles ajada. Mida Mark küll arvaks, kui ta ärkaks ja leiaks oma naise trepil hiilimas, püss käes? Vaene, armas, pahaaimamatu Mark – ehk oleks Amy pidanud talle motelli saladustest rääkima? Aga ei. Parem oli teda selle kõige eest kaitsta – nii hästi, kui Amy suutis.

Täkitud põrand ta jalgade all kriiksub ja ta kordab mõttes salmi-kest, mille vanaema talle õpetas:

*Kui Surm su uksele koputab,
siis arvad, et oled ta nägu varem näinud.
Kui ta su trepist üles hiilib,
mäletad teda oma õudusunenägudest.
Kui võtad peegli, siis sa näed,
et tema on sina ja sina oled tema.*

Jason

Kõne tuli kell 12.34 öösel, üks naine teatas, et vanast Toweri motel-
list kostavad püssilasud ja karjed.

Jason ajas parajasti mantlit selga, kuid tardus kuulatades pai-
gale, õudus rinda hiilimas ja südant pigistamas nagu jääne käsi.

Amy.

Kuigi Jasoni tööaeg oli juba läbi ning ta arvas isegi kuulvat, kui-
das Rainier ja McLellan seda asja kontrollima minema asutasid, otsustas Jason koduteel sealt läbi põigata. Pilgu pealeviskamine ei
tee ju midagi paha, ütles ta endale. Ta teadis, et võiks asja sinna-
paika jätta, lihtsalt autosse istuda, koju sõita ja Margot' kõrvale
voodisse pugeda. Ta võiks naisel ümbert kinni võtta, käe ta kõhule
panna ning tunda, kuidas laps naise magades ennast keerab ja
jalaga pötkib.

Kuid olid asjad, mida *võis* teha ja asjad, mida *pidi* tegema. Ja
kohe, kui kõne tuli, teadis ta, et peab motelli minema. Ta peab vaa-
tama, kas Amyga on kõik korras.

Ta jõudis motelli kümne minutiga ning esituled valgustasid plee-
kinud ja kõdunenud vana silti: Toweri motell, 28 tuba, bassein, vabu
kohti ei ole. Kui ta pööras kruusasele sissesõiduteele ning sõitis
mööda vildakast tornist ja räsitud motellitubadest, kuhu oli tavat-
senud poisikesena peitu pugeda, tundis ta kummalist nõrkust; siis
alles taipas ta, et oli kogu aeg hinge kinni hoidnud.

Idioot.

Amy maja seisis sissesõidutee otsas, ehk kaheksateistkümne meetri kaugusel madalaks vajunud motellihoonetest. Rainieri ja McLellani maastur oli pargitud selle ette ja maja eesuks oli pärani. Kõik tuled majas põlesid, mis pani selle välja nägema liiga ereda ja kuidagi valena – asjana, millele ei tohiks pärani silmi otsa jõllitada; ohtlikuna nagu päikesevarjutus.

Jason oli kõigest nädala eest siin käinud. Amy oli talle jaoskonda helistanud, nagu välk selgest taevast, öelnud, et tal on tarvis kellegagi rääkida, ja küsinud, kas Jason saaks tulla. Mees oli jahmunud; pärast keskkooli polnud nad enam rääkinud, *päriselt rääkinud*, ainult tervitanud teineteist pealiskaudselt, kui linnas juhuslikult kokku sattusid.

„Võin tulla einepausi ajal,“ oli Jason kõhklemata vastanud.

Mingi osa temast teadis, et on vale naist nii innukalt näha soovida, särama lüüa nagu jõulupuu sellepärast, et Amy oli just tema poole pöördunud. Ta oli mõelnud, kui pettunud Margot võib olla, kui Jason talle sellest räägib, niisiis otsustas ta seda mitte teha. See, mida Margot ei tea, ei tee talle haiget, ja asi pole sugugi nii hull, või on? Ta kavatses lihtsalt üht vana sõpra vaatama minna, teda aidata – mis selles halba on? Siiski pirises süütunne tema peas edasi nagu tüütu näägutav sääsk. *Sul on naine, keda sa armastad, ja laps tulemas, ütles see hääl. Mida sa enda arvates teed?*

Nüüd kuulis ta ukseavas seistes midagi, mis kostis nagu vaikne oie. Tal tuli kananahk ihule. Relva kabuurist võttes astus ta eeskotta; seinakapi uks oli lahti, sealt paistis rida läikivaid vihmamantleid ja määrdunud dressipluuse, mis rippusid jalatsite segadiku kohal. Jason märkas väikesi säravroosaid ketse; suurte kulunud töösaabaste paari, mis pidi kuuluma Amy abikaasale Markile; kannata nahksusse, mida Amy oli kandnud eelmisel nädalal, kui ta Jasoni uksele vastu võttis. „Jay,“ oli Amy öelnud ja teda kallistanud – natuke kohmakalt, oma kruusist kohvi maha loksutades. „Mul on nii hea meel, et sa siin oled.“

Nüüd vaatas Jason majas ringi. Elutuba asus paremal, köök vasakul ja trepp otse ees. Kõigel oli kopitanud, pisut riknenud

lõhn. Tapeet rippus seintelt nagu katkikäristatud nahalatakad. Igav pruun põrandakate (kas omal ajal valge?) oli täis plekke ja põletusjälgi, kohati põrandalaudadeni läbi kulunud.

Eelmisel nädalal polnud ta midagi niisugust märganud.

Jasoni raadio krääksatas. Doug Rainier oli ülakorrusel – Jason kuulis tema värisevat häält nii majast kui ka mehaanilise kajana raadiost, sekundi murdosa võrra hiljem. „Kolm kannatanut,“ ütles ta. „Kõik surnud.“ Siis vaikselt: „Oh, raisk!“

Adrenaliin hoovas Jasonist läbi isegi enne, kui ta Rainieri sõnu täielikult mõistis. Ta jooksis trepist üles, kaht astet korraga võttes, parem käsi relval.

Amy.

Kus on Amy?

Vaatepilt trepi ülemises otsas oleks ta peaaegu põlvili surunud. Ta pidi seinast kinni haarama, et mitte maha vajuda.

Ta polnud kunagi midagi sellist näinud.

Mitte kunagi näinud nii palju verd.

Seda polnud teinud pussilask.

Igal pool koridoris olid punased verised jäljed. Doug Rainier oli ühe ohvri lähedal põlvili ja oksendas kohutavalt. Jason vankus nende poole. Ohver lamas näoli, pikad blondid juuksed pea ümber laiali. Tema kõrval lebas puss ja ta lamas justkui väikeses verejärves. Vere terav metalne lõhn tabas Jasonit tugevalt, täites nina ja suu.

„Oh, Jeesus!“ hingas Jason välja sõnad ja lubas endal seina najale vajuda.

Naine lamas näoli, kuid Jason teadis, et see on tema, ja teadis, et ta on surnud. Naise parem käsi oli kääras rinna all, vasak välja sirutatud. Kүүnarnuki kõrval vedeles paberitükk. Jason kumardus natuke lähemale – ei, mitte paber, üks vana foto. See oli mustvalge pilt kahest väikesest tüdrukust, millele olid musta markeriga kirjutatud sõnad „29 tuba“. Jason pilgutas silmi; osa temast teadis, et see peab midagi tähendama, peab olema vihje, kuid selle asemel leidis ta end keskendumas Amy kaamele vahajale käele. Naise kihlasõrmus ja abielukäevõru hiilgasid talle vastu samamoodi nagu